

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

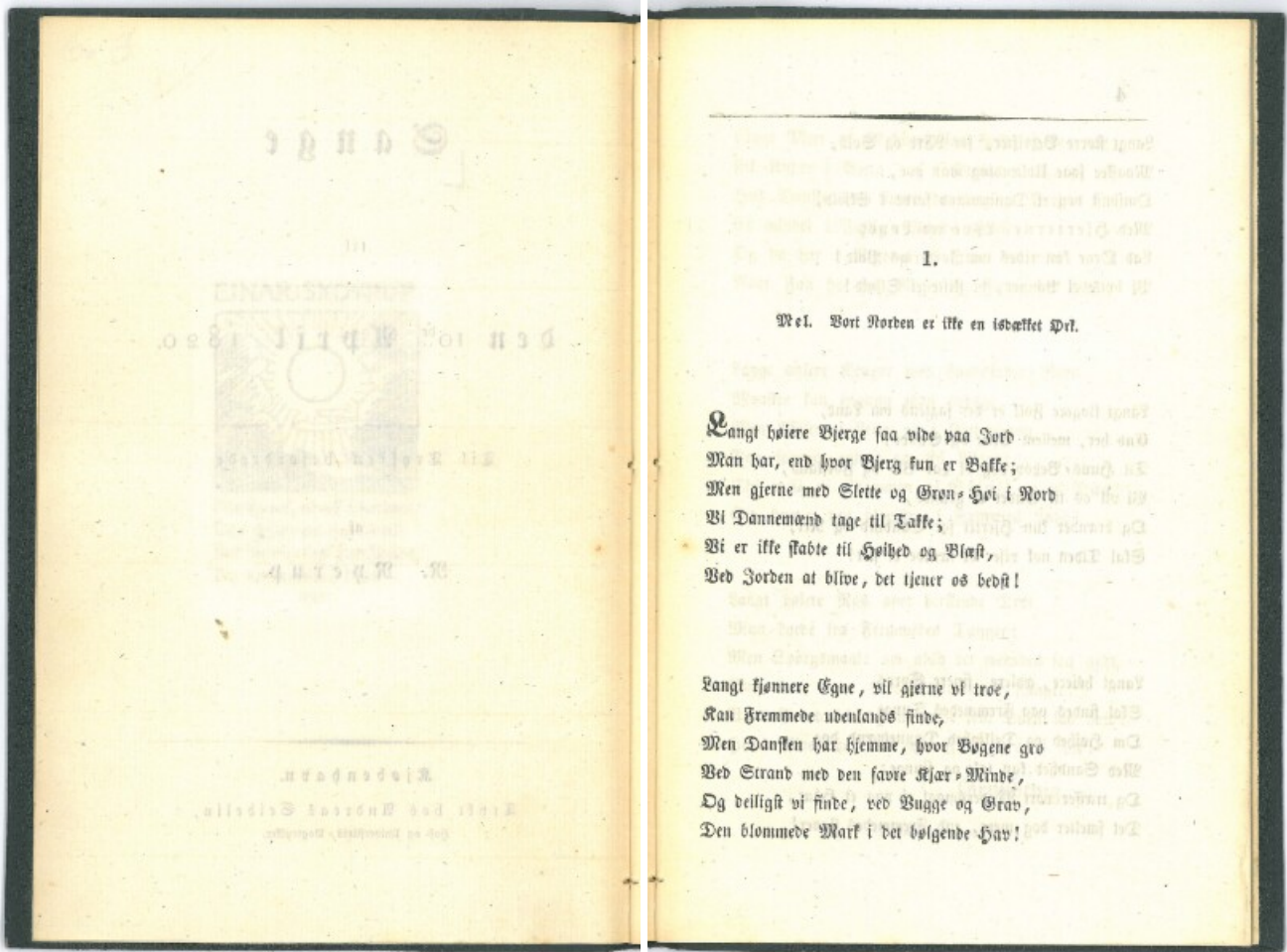
Titel: Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_351-txt-shoot-idm94/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

□ □ □

Langt større Bedrifter, for Gæ og Sold,
 Maaskee saae Udlanding man øve,
 Omsonst dog ei Dannemænd ferde i Skjold,
 Med Hjertene, Løve ved Løve;
 Lad Dene kun rives om Jorderigs Vold!
 Vi bytte ei Banner, vi stifte ei Skjold!

Langt klogere Folk er der saglens om Land,
 End her, mellem Veste og Sunde,
 Til Hund-Behov dog vi har Vid og Forstand,
 Vi vil os til Guder ei grunde,
 Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
 Skal Tiden nok vise: vi tænkte ei flet!

Langt høiere, ædlere, finere Sprog,
 Skal findes paa Fremmedes Tunge,
 Om Helhed og Deilighed Dannemænd dog
 Med Sandhed kan tale og sjuunge;
 Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
 Det smelter dog mere, end Fremmedes Saaer!

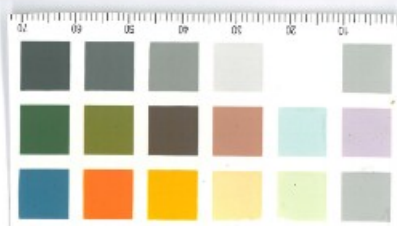

Langt Mere af Malmen: saa hvid og saa rød,
 Sif Andre i Bjerg, og i Bytte,
 Hos Danste dog findes det daglige Bred
 Et mindre i Fattig-Mands Hytte,
 Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
 Naar Gaa har for Meget og Færre for Lidt.

Langt ædlere Konger med Landsfader-Navn
 Maaskee kan engang man opdage,
 Men' Osten i Veire og i Kjøbenhavn
 Dog spørger endnu om sin Mage;
 Thi prise vi Stammen af Skjold og af Dan!
 Gid immer den blomstre i Fædrens Land!

Langt høiere Ros over herskende Drot
 Man herde fra Fremmedes Tunger;
 Men Spørgsmaal: om altid det meendes saa godt,
 Som her, naar hver Dannemand sjuunger!
 Vor Fredrik! Han vorde som Duen saa hvid!
 Hans Alder høllores som Fredegods Tid!

Grundtvig.

Afskedsfang

iii

Digteren Pram.

Met. Jeg er en Mand som har saa vidt omvandret ic.

Saa skal vi nu farvel for Alvor sige
til ham, vi tit og helst velkommen bed?
imellem os, jeg troer det ei saa lige,
endnu ei Afskedstimen blandt os led.

Du agter den endog at staae i Morgen,
Hvo veed, om Verden til i Morgen staaer?
Dog staaer end Verden, Hvo er os da Bergen,
at den og vi ei andre Luner staaer?

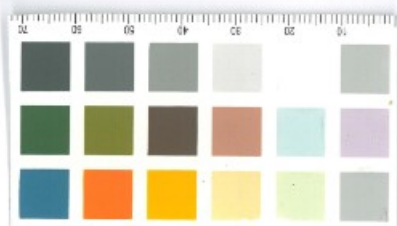
See, Lunets Magt, foruden og forinden,
med os og Verden driver lystigt Spil.
Du seile vil; — men det berøer paa Binden,
og Sind, som Vind, kan dreies naar det vil.

Men skalde Binden ogsaa Sindet føie,
og blæse Dig i Aften fra vort Bord;
maaſtee Du alt i Morgen i din Køie
betænker Dig, og styrer flux mod Nord.

Dog skalde Vestens Guld og grønne Skove
endog dig lænse hist en liden Stund;
tilbage snart dog over salten Bove
Dig kalder Hjertets Røst til Danalund.

Naar da du sidder her, som nu i Aften,
en Gubbeſkald med fyrigt Ungdomsbryst,
Med dobbelt Maal vi tomme Druesalten,
og raabe dig Hurrah! med bobbel Lyst.

3.

Rimerie

unsern ohlen goden ehrlichen

G t a t s r a t h P r a m

as he Kopenhagen verlaten wull.

Melodie ey dänisch.

Hoer var det skent, isald vi kunde med hverandre ic.

Wer dat nig schön, wenn vi tosammen kunnen
sitten

Um 100 Jar nog so,

Und da als hilt' en Glas ud nah dat ander nippen

In dulci júbilo.

See! immer geit dat nich nah unsern Wunsch und
Willen;

Dit narret uns Dit und Dat;

Madam' Fortuna deit uns öfters düchtig drillen,

Givet uns en ledelig Fat.

Dat ledelig Fat drift uns so hin und her op
Gerden,

Dit könt de Dod darto --

De Prester segt: "nuu sollst du wieder Erde
werden",

Wi wünscht en seelig No!

Dog, mött wi uns in disse Wêld herum nog
quälen,

So is dat dog dat bedst,

Wi doth en Munter-Sinn uns als en Arfdeet
wählen,

Und reist nah Ost und West. --

Bald, gode Pram! bald must Du of den uns
verlaten;

Din Geist verlett uns nig --

Und nu nehmt alle Mann dat fulle Glas to
faten,

Güß! wi vergeth Dig nig. --

Neel Neel! wem wolt von Uns den guden Braun
vergethen,
Den he is reist vond't Land,
Und wer von uns dat deit, vom Em wolt wi nichis
weten,
Em gävt wi nig de Hand.

Wendt.

4.

Nationalfang.

Ref. God save the King.

God! sigt vor Konge ned,
Giv ham i Hæret Rod,
Giv ham Din Fred!
Giv Du ham vise Raad,
Styrk ham i al hans Daad!
Styrk Svig og Dufskab kaad
I Stevet ned!

Stammen af gamle Esjold
Er Danmarks Børn og Vold,
Dets Lyf og Jir.
Den mange Grene har
Som Knud og Valdemar;
Herligt den baaret har
Sit Kongespir.

Høit priser danske Mand
 Fredrik, som for sit Land
 En Fader er.
 Sikkert hans Mildhed huds,
 Prøvet i Jyd som Guld,
 Lindre vil glædefuld
 Nød og Besvær.

Høit værger danske Mand
 Hver i sit Kald, sin Stand,
 Trofast sin Drot,
 Trofast i Liv og Død,
 Tappert i Krig og Nød,
 Vort gamle Danmark led
 Gud og sin Drot.

Gud! sigt vor Konge god,
 Giv ham i Farer Nød,
 Giv ham Din Fred!
 Giv hver en dansk Mand
 Lykke paa Land og Vand!
 Styrk Danmarks Folk og Land
 Ved Enighed!

Sømandssang.

Fædreland!
 For dig den danske Mand
 Havet pløjer,
 Stormen døjer,
 Glad ved sin Stand.
 Havet gier Velstand og Brød.
 Fædreland! hvor Brødet smager,
 Naar du dine Børn modtager
 I dit moderlige Skød!
 Kjærlighed er Sømands Lov,
 Hviler end Storm i Taffel og Tov,
 Svinger end Skuden, gaar Søen end høj,
 Hurra! my Boy!
 God Sømand, rask Kammerat,
 I Havblif som i Draval.
 Fædreland o. s. v.

Vel. Man sætter et Røjet i konstigt Eghem.

Med Harpen i Haanden indtræder i Gal
Den Erend, og slur lyde de Strænge,
De Kæmper og Møer sig om den Skjald
Tetlyngende saummentrænge;
Man byder ham Højsædet, folder til Rand
Ham Hornet med Njoden hin seje,
Han græder, og luttende staaer hver Mand
Og Pigernes Kinder de gløde.

Held os, thi og vi have i vort Lag
En Skjald, som kun saa monne være;
En Højsæder, tro indtil sidste Dag
Sit Fædrelands og vor Ære.
For sildigste Slægt vil hans Harpes Klang
Hans mandige Dvad end gjenlyde.
Om Mindet om hvad han hærnede sang
Skal engang histoppe ham fryde.

Men af, at alt Snekken kun venter paa Bør
Ham vidt over Havet at føre! —
Dog, øster og vester, i Nord eller Sø's
Os vil han jo stedse tilhøre. I
Selv fiernet fra os, bliver nær os vor Pram,
Ham Rornerne Jordbløet friske!
Seent række Idunna først Gølerne ham,
Og Brage ham Runerne riste!

Sommer.

Affledsſang.

Met. Tag dette Glas af Vennehaand.

Saa lyder Skabnens Lørdensraft

Ven! og du den maa følge;

Den kalder dig til fjerne Kyst

Skilt ved atlantisk Vejge.

Fra Danmarks minderige Bred

Du tage fire Krands med!

Ent du erindre dig derved,

Dig vore Hjerter følge!

Af Samsundsglædens Roser bandt

Chariter dig den ene,

Saa fremt det ellers ei er sandt

Hvad mange hørtés mene:

At de den Krands dig værdig fandt,

Anacreon de forðum bandt;

Rof! at Chariters Haand den bandt,

Genstemmig alle mene.

Af egen Laurus Muser ni

Den anden Krands har bundet;

Dg Dvift paa Dvift enhver veri

Ret som paa Røvs har tvundet.

End tvistes de, hvo vel deraf

Den første Deel sin Yndling gav.

D Held den Skjald, hvem Muser ni

Slig Laurbærkrands har bundet.

I tredje Krands sig Norges Gran

Blandt Danmarks Eglovs flætter

Dg stolt et dobbelt Fædreland

Paa ædle Een den sætter.

Ret, Sandhed, Borgerværd ståe hos,

Stadsfæste jublende din Roes.

Held Borgeren, hvem Fædreland

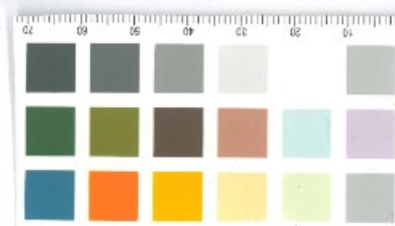
Slig Hæderskrone sætter.

Af blyfomt Ewiggrønt, o Ven!

Den fjerde Venſkab binder,

Dg alt imens det binder den,

Dets hebe Laare rinder.

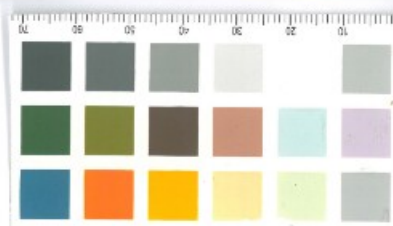
O Bram! den vil du et forsmaae,
 Thi Venfæbstaare er derpaa.
 Overgang du hist fremtager den
 Du ligeselft den finde!

Saa lyd o Ven! lyd Sjæbnens Røst,
 Thi over vilde Bølge,
 Til anden Verdens sjerne Kyst
 Dig vore Hjerter følge!
 Overgang i sjerne Fremtids Hjem
 Du tager hne Krands frem,
 Du venneshuld erindre dem,
 Hvis Hjerter tro dig følge.

Met. Saa glade vi drage det Ipnende Sværd.

Vi stunge til Niffed et lysteligt Dvad,
 I den sig ei Venod skal blande.
 Snart atter til Absalons ældgamle Stad
 Herr Christen sin Sneffe læer stande,
 En Dding i Alder, en Yngling i Blod,
 Et Havet forfærdet hans driftige Mod.

Han henter hos Røbmer det gyldene Skrin,
 Saa vender han atter tilbage;
 Thi tommer et Dager med liflige Vin,
 Til Velsart for Sangerens Dage!
 Skybladner ham føre paa herlige See
 Til Indiens Der og til Daniens De!

God skulde han frygte, som vandt ved sin Sang
De Guder og alle Gudinder?
Ham Bragi vil glæde ved Eggharpens Klang
Juedens han Guldfriuet finder.
Du Sneffen de Havnaer bolte sig trindt,
Kosmer, den Nidbing, vil springe til Blint.

Saa reis da, vor ærlige, kraftige Skjald!
Mens Haabet betvinger vor Smerte.
Vend atter tilbage, til Herthaland's Hal,
Du Ven, med det ædelste Herte!
Med Eggelev frandses, den stærke Flok,
Værdige Digter, din solverne Lof!

A. Dehlenschläger.

